

Zondag 23 juni 1918 – enige editie

Havre, 22 juni. Officieel weekbericht van 15 tot 21 juni. Geringe geschutwerkzaamheid. Niettemin werden in het gebied van Nieuwpoort en Boezinge vrij levendige granaatgevechten geleverd. In de onmiddellijke nabijheid van Diksmuide hebben onze batterijen de vijandelijke kampen van Sint-Pieters-Kapelle en Leke gebombardeerd en geantwoord op dergelijke schoten, die op onze achterwaartse zone waren gericht. Ze hebben verscheidene verontrustingsschoten afgevuurd op de vijandelijke verbindingswegen en werken, alsmede vernietigingsschoten op de vijandelijke batterijen.

De werkzaamheid van de infanteriepatrouilles was bijzonder groot. Verscheidene van onze detachementen zijn herhaaldelijk de vijandelijke stellingen in de streek van Kippe en Langemark binnengedrongen en hebben meer dan 20 gevangenen en loopgraafmateriaal mee teruggebracht.

Ondanks de weinig gunstige weersgesteldheid werd de werkzaamheid der vliegers met succes voortgezet.

In de Echo Belge verklaart Charles Bernard met nadruk dat de heer Frans van Cauwelaert zich wel degelijk tot de Engelse regering heeft gewend om steun te krijgen voor het verwezenlijken van de Vlaamse eisen. Zulks in strijd met de mededeling, welke de heer Julius Hoste Jr. donderdag 11. tot ons blad heeft gericht, waarin hij uitdrukkelijk ontkende dat van Cauwelaert de inmenging in de Vlaamse aangelegenheden of de internationalisering van de Vlaamse kwestie door de tussenkomst van Engeland heeft voorgestaan.

Charles Bernard wijst er op dat, wat ook de meningsverschillen der Belgen over de Vlaamse kwestie mogen zijn, zij op één punt

eensgezind zijn, namelijk dat de kwestie door en tussen de Belgen moet worden geregeld. De Vlamingen zijn geen klein volk, dat door een grote natie wordt onderdrukt en dat alleen door hulp van buiten van zijn onderdrukkers zou kunnen worden bevrijd. Integendeel, in België hebben de Vlamingen de meerderheid. Het algemeen kiesrecht, verbeterd door het meervoudig stemrecht, begunstigt veeleer de kleine Vlaamse landbouwer ten nadele van de Waalse arbeider. De Vlamingen nemen een overwegende positie in de kamer en in de raadgevende regeringslichamen in. Ze zijn de meesters ... Men begrijpt zelfs niet, hoe de Vlaamse kwestie onder deze omstandigheden ooit zou kunnen worden geïnternationaliseerd en het onderwerp zou kunnen vormen van een debat op de toekomstige vredesconferentie.

Schrijver zegt verder, dat een Belg, die een openbaar ambt bekleedt en wiens verantwoordelijkheid dientengevolge groter is dan die van elk ander, het heel natuurlijk heeft gevonden om zich tot een vreemde mogendheid te wenden, ten einde haar steun te verkrijgen bij de oplossing de Vlaamse kwestie. De heer Frans van Cauwelaert beweert, het kabinet te Londen voor zijn denkbeelden te kunnen winnen.

Na de redenen te hebben nagegaan, die tot de stap van van Cauwelaert hebben geleid, (vrees voor Franse invloed in Vlaanderen), zegt schrijver, dat Engeland noch Frankrijk de Vlaamse belangen in het bijzonder zullen behartigen, daar de achting van deze beide landen zich zonder onderscheid naar alle Belgen, Vlamingen en Walen, richt. Op het vredescongres zullen Frankrijk en Groot-Brittannië slechts één regering erkennen: de Belgische regering en één volk: het Belgische volk.

In een naschrift verklaart Bernard, dat hij het aan de heer van Cauwelaert overlaat, om in zijn artikel de aanhalingstekens te

plaatsen bij de zinnen, waarin hij (van Cauwelaert) de tekst van het memorandum erkent, hetwelk hij de Britse regering heeft toegezonden.

Vrij België deelt het volgende mede uit een brief uit Antwerpen:

"Het leven wordt met de dag treuriger. Daar helpt geen zon noch lente aan. De mensen zijn treurig, velen zijn levensmoe, en denken dat er geen einde meer komt aan de ellende. Het leven is duur, duur: 1 kg vlees 45 F, een kilo spek 65 F. Och, waarom nog u die prijzen schrijven. Het geeft niets. Ge kunt toch niet helpen. Zegde ik u, dat we geen moed meer hebben? Dat is niet waar: iets steunt ons, en zal ons blijven steunen, de hoop op de schone, gezegende terugkomst van hen die aan de IJzer staan. We roepen ze uit alle kracht van onze ziel – en ze zullen komen."